

— To češčenje mater, je dejal stotnik polagoma, to je pre-
tirano, seveda!

Zamislil se je in po dolgem molku dodal:

— Neka zgodba mi je prišla na misel, mlada ljubezen, eh...

— Samo teh ne! je vzkliknil kipar. Toliko jih je, kakor šivank
na smrekah, pa še podobne so si kakor listje!

In zasmejal se je skoro žaljivo. ... *... tudi oni tem je veliko*

*riučinega, narejenega idealizma — "pravite o materah, ki
kaj povečate, ko vam dojde. — moja slika, moja mati? Pon
časno počete — pa je vendar tako bilo — to menim. E*

Rad. Petruška: *se pisatelj pad domi v negativnostih*
V sveti noči.

Naokrog so le tuji ljudje,
tuja duša, tuje srce;
kje naj spomin oživi domačije,
kje naj duh tožni si odpočije?

Naokrog tiha je, mrtva noč,
luči ni v oknih črnih koč,
kje naj done mi božični zvonovi,
kak razsvetle mi naj dušo mrakovi?

Proseča pevka.

O maju poje, petju, cvetju,
a krog in krog le sneg leži,
o duš zaljubljenih zavzetju,
a sama v zimi tu stoji.

O krasnih, viteških gradovih,
a njeno je ognjišče mraz,
in o gostijah, čarih novih,
v očeh nje — glad, upal obraz.

O raju poje in o sreči,
o zlatih urah, svetlih dneh,
jaz vidim le obraz trpeči
in grenke solze skozi smeh.

*Pesnik, ki ni izgubil
čutek; tudi za versko
ne izgubil.*